

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a grand, ornate setting. The man, wearing a white shirt and a dark vest, is leaning over the woman, who is seated in a black wrought-iron chair. He is gently holding her chin with one hand and her hand with the other. They are looking into each other's eyes, about to kiss. The background features classical architecture with arches and columns.

Dani Collinsová
V oceánu
vášně

DANI COLLINSOVÁ

V OCEÁNU VÁŠNĚ

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

*koukám se na názvy příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo a nemůžu si pomoci, abych ne-
uvažoval nad mocí slov. Každý to samozřejmě může
cítit jinak – každý jsme totiž jiný –, ale ve mně slova,
slovní spojení „den a noc“, „slunce v poušti“, „oceán
vášně“, „perla“, „Karibik“ vyvolávají představu
dlouhých žhavých večerů s rudým vínem a zpěvem
cikád a ještě delších a žhavějších nocí, kdy se toho
moc nenaspí... a ráno jsou pomuchlaná prostěrad-
la...*

*Jasně, mnohem více je v životě večerů s flanelo-
vou noční košilí a hrníčkem kakaa na dobrou noc...
a třeba s pěknou knížkou...*

A víte co? Vždyť ono to jde (aspoň trochu) spojit.

*Takže si – když tedy zrovna nemáte možnost ně-
čeho onačejšího – užijte žhavých dnů a nocí plných
perel z oceánů vášní klidně i v tom teplém pyžamu
(je přece leden!) a s tím kakaem. A s některou z mých
knížek.*

A pochopitelně po celý rok...

... s láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

V OCEÁNU VÁŠNĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Awakened on Her Royal Wedding Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1239-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1240-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1241-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Umřeš tam!“ zakřičel princ z motorového člunu.
„Já tam za tebou neskočím!“

To je dobře, pomyslela si Claudine Bergqvistová. Moře bylo tak studené, že už dostávala křeče do svalů. Temná voda ji tahala za maxišaty z hedvábného žerzeje, které se jí zapletly pokaždé, když se pokusila o tempo nohama. Vlny ji strhávaly pod sebe a převalovaly se jí přes hlavu. Jen s potížemi popadala dech bez toho, aby si při nádechu nabrala plná ústa slané vody.

Plavala prsa, aby viděla ostrov před sebou. Přestože byla vynikající plavkyně, černá vyvýšenina pevniny, na níž se tetelilo jen pár světýlek, zůstávala stále děsivě daleko. Cítila, jak se jí zmocňují první ostny paniky.

Uslyšela, jak naskočil motor. Přestala šlapat vodu a otočila se, aby zjistila, jestli pluje k ní. Neplul, jeho poziční světla se od ní vzdalovala. Zvolna nabíral rychlost. Jachtu, na které začala večer, odtud neviděla. Noc byla plná nebezpečných situací, které nedokázala včas rozpoznat. Teď se na Stella Vistu, největší z ostrovů, které tvořily Nazarinské království, princ François vracel sám. A ona, Claudine, zas zůstala úplně sama na širém moři.

Dorazila k ní úplavová vlna, zvedla ji a pak strhla

dolů, takže už nadobro ztratila člun z dohledu. Otočila ve vodě a zazdálo se jí, že ostrůvek, který před chvílí viděla, je pryč. Ještě jednou se rozhlédla a ze všech sil se snažila nepropadat panice.

Byl tam, kde předtím. Při boji s přilnavou látkou mokrých šatů z něj raději ani na okamžik nespustila pohled. Vytáhla paže z ramének, stáhla šaty z pasu a boků a konečně se zbavila těžkého břemene.

Tohle zvládnou.

Kdysi dávno získala bronzovou medaili za plavání. Bylo jí tehdy jedenáct a plavala jako členka štafety. Její úsek sice měřil jen sto metrů, ale jejich tým se díky ní dostal na stupně vítězů.

Máma mě potřebuje živou, připomněla si, když se jí konečně povedlo nalézt správný rytmus záběrů nohama a rukama.

Ihned si uvědomila, že myšlenka na matku by ji teď jen zneklidňovala. Ann-Marie Bergqvistová si nikdy nepřála, aby se její dcera účastnila soutěží o královnu krásy. Byla pevně přesvědčená, že jsou už z principu hloupé a sexistické.

Claudine s ní sice souhlasila, ale když se na první z nich jen z legrace přihlásila, ukázalo se, že dovede vítězit nejen ve sportovních kláních. Zprvu soutěžila o stipendium a módní oblečení, pak o dovolenou v Karibiku. Skromná sláva a příležitostné rozhovory s televizními osobnostmi jí v skrytu duše lichotily, přinejmenším do doby, než matčina roztroušená skleróza prudce a nečekaně přešla do závažnější fáze.

Peníze zajistily matce volno v práci a několik návštěv u specialistů. Nikdo z nich ale nemoc zahnat nemohl, v jejich silách bylo jen zmírňování příznaků. Kdyby se jí teď povedlo zvítězit v soutěži, znamenalo to především možnost zajistit matce o něco lepší péči.

Celosvětová soutěž Miss Pangea patřila k nejlépe placeným. Přivedla ji tak až do Nazarine, ostrovního státečku blízko míst, kde mapa Itálie připomíná kotník boty. Pokud by její fotografii vybrali do pověstně lechtivého kalendáře s modelkami v plavkách, který se tu tradičně vydával, dostala by velmi štedrou odměnu, a pokud by se dostala na jeho obálku, vydělala by ještě víc.

Věděla, že je horká favoritka.

Jen pokud se ti povede dostat na břeh.

Námaha spojená s plaváním by nebyla potíž, kdyby nemusela bojovat se silou moře. Okolní divoký živel se v ničem nepodobal bazénu, ve kterém by si mohla rozvrhnout síly pro každé tempo. Ze všech stran do ní narážely vlny, vnikaly jí do nosu a nutily polykat slanou vodu.

Co když to nepřežiješ? Co když nestihneš zítřejší focení? Co když nevyhraješ žádnou odměnu a matka bude muset nechat nemoci volný průběh? Co když se utopíš a už nikdy ji neuvidíš?

Nepřemýšlej o tom.

Předpažit, táhnout, nádech. Předpažit, táhnout, nádech.

„Vetřelec, Vaše Výsosti.“ Strážný přinesl princí Felipemu tablet právě ve chvíli, kdy usedal k pozdní večeři.

Už zase François, pomyslel si chmurně.

Vždy, když se stalo něco nepředvídatelného a nežádoucího, mu na mysli jako první vytanula tvář jeho dvojčete. Chvilku hrozilo, že ho nadobro pohltí chladná nenávisť, ale Felipe se tak neužitečným citům dovedl mistrně bránit. I teď se soustředil jen na to, co je opravdu důležité.

„Kolik?“ chopil se tabletu.

„Jen jeden, pane.“ Strážný poklepal na displej, aby se na něm zobrazil záznam z bezpečnostních kamer s nočním viděním. K západní straně ostrova se blížil osamělý plavec.

Ostrov Sentinella, který se nacházel trochu bokem od ostatních ostrovů, byl před stovkami let pojmenována podle vojenské posádky. Jeho vysoké útesy umožňovaly nerušený výhled na okolní vody. Nebyly na něm žádné písčné pláže, což téměř vylučovalo vylodění nepřátel. Každé plavidlo, které by se na ostrově pokusilo přistát, by se muselo potýkat s prudkými a nevypočitatelnými proudy před jediným krytým přístavištěm.

Byly nebezpečné i pro plavce, pokud by nevěděl, kde přesně se nachází. A i kdyby se vetřelec dostal až na pláž na úpatí dalšího strmého útesu, nečekala by jej žádná odměna. Byla pokrytá ostrými kameny a hrubým pískem. Ostrov Sentinella byl k vetřelcům stejně nepřívětivý jako jeho obyvatelé.

Felipe se pokusil obraz přiblížit, byl ale příliš zrnitý, než aby mu prozradil, kdo by ten nezvaný plavec mohl být. „Jak se sem dostal? Je poblíž ostrova nějaké plavidlo?“

„Na jachtě *Královnin favorit* dnes večer pořádali večeři pro účastnice klání o královnu krásy. Celý den kolem ní pluly čluny, které přivázely hosty ze Stella Visty a vozily je na výlety po okolních ostrůvcích. Před hodinou se asi kilometr od nás na pár chvil zastavil motorový člun. Blíž se nikdo nepřiblížil.“ Strážný hovořil se sevřenými rty. Věděl, jaké úporné nepřátelství panuje oběma principi panuje, a odmítal nahlas zmínit Françoisovo jméno.

Felipeho ale zpráva, že je jeho bratr poblíž, příliš nezaskočila. V tomto ročním období se pravidelně vracel domů ze světa a přivázel do jejich ostrovního

království svoji pochybenou soutěž krásy. Obvykle ale neposílal zvědy až k jeho prahu.

O co mu jde tentokrát?

„Přivítáme naši návštěvu.“ Felipe vstal od netknuté večeře.

„Pane... možná je ozbrojený.“

On? Felipe se znovu podíval na obrazovku. Plavec se právě chytil kamene pod útesem. Když se z vody vynořily jeho paže vynořila z vody, zahlédl ramínko horního dílu bikin. „Pochybuj, že by s sebou měla zbraň, leda by na mě chtěla vyplivnout kyanidovou kapsli.“ Sestoupal na nádvoří pevnosti a přešel jím k bráně v hradbách.

V patách mu šli dva strážní, kteří se cestou pomocí vysílačky spojili se zbytkem posádky. Další dva mu stanuli po boku hned, jakmile se ocitl před hradbami a zamířil k vnější bráně, která blokovala přístup ke schodům vytesaným do skalní stěny. Do oček zatlučených do skály byl upevněný zchátralý provaz, který zajišťoval chabou oporu pro případ, že by někomu uklouzla noha.

Od chvíle, kdy Felipe po těchto schodech sestupoval naposledy, už uběhlo několik let. Nikdy po nich nešel v noci, i tak ale posunkem odmítl strážného, který se mu pokusil svítit pod nohy baterkou. Chtěl se k moři přiblížit co nejnenápadněji.

Měsíc byl teprve v první čtvrti a sestup byl zrádný. Když sešli k patě schodů, zakryly mu na chvíli výhled na vodu vzrostlé cypřiše. Uslyšel, jak spolu v přístavišti hlučně zápolí vlny, pak ale zaslechl i ženský kašel a přerývané dýchání. Obojí přicházelo z pláže.

Protáhl se kolem strážného, který se jej pokusil zadržet nataženou paží. V šerém měsíčním světle se z černé vody plížila z moře žena. Vztyčila se a klekla si na mělčině. Voda se jí teď vlnila u stíhlých stehů.

Její vlasy měly v měsíčním světle barvu cínu a vlnily se jí po ramenou a ňadrech ve vlnách připomínajících úponky vinné révy. Z brady jí na ňadra padaly stříbrné kapky mořské vody a usazovaly se na nich jako blyštivé diamanty. Hruď se jí nepravidelně zvedala a každý nádech s sebou nesl vzlyk nesmírné námahy.

Překvapeně si uvědomil, že na sobě nemá bikini, ale spodní prádlo, krajkovou soupravu kalhotek a podprsenky neurčité, snad tmavošedé barvy. Její kůže mohla být stejně tak opálená jako přirozeně světlá, protože v chladném světle měsíce mu celá scéna připomínala černobílou fotografii.

Venuše vystupující z mořských hlubin.

Klečela před ním nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. Útroby se mu sevřely směsí úžasu a vzrušení. Přál si, aby tento pohled patřil jen jemu, a chtěl ji uchránit před všetečnými očima strážců.

S dalším zasténáním se jí povedlo vystoupit z vody alespoň tak, aby se mohla naznak zhroutit na písek pláže. Hrudník se jí namáhavě zvedal, lýtka zůstávala ve šplouchajících vlnách.

Přistoupil k ní a sklouzl pohledem po jejích dlouhých nohách, chvějícím se břichu a ňadrech až k očím pod obočím svráštěným námahou a strachem. „Co tu děláš?“ zeptal se místním dialektem a poklekl k ní.

Zvuk, který se jí vydral ze rtů, byl projevem čirého utrpení. Její ruka se dala do pohybu. Sevřela hrst šterku a vmetla mu jej do tváře.

Jak to, že je na dvou místech najednou? Nedávalo jí to sebemenší smysl, v té chvíli ale nepřemýšlela, jen se instinktivně snažila ubránit ztělesnění samotného ďábla. Když sevřela v dlani střepy mušlí a kamení, kterými byla pokrytá tato bohem zapomenutá náhražka pláže, jednal za ni pud sebezáchovy.

Nahlas zaklel. Pokusila se od něj odkutálet a vtáhnout ruce i nohy pod sebe, ale zradilo ji vyčerpané svalstvo. Roztřásla se a matně si uvědomila, že úplně ztratila pojem o okolí.

Ozvalo se několik výkřiků a drsný mužský hlas cosi vyštěkl italsky. Ucítila, jak se jí na ramena tiskne těžká, hrubá síla a vítězí nad jejími ochablými pažemi. S pocitem, že dnes v noci tak jako tak zemře, nechala tvář klesnout na drsnou oblázkovou pláž. „Je mi to líto, mami. Mělas pravdu. Je mi to tak líto.“ Nastala chvíle ticha. Teprve pak si uvědomila, že promluvila nahlas.

Z princova hrdla se vyřinul výbuch autoritativní italštiny doprovázený plesknutím políčku. Síla úderu zavibrovala v jejím rameni a hned na to ucítila, jak pomíjí tíha, která jí před několika okamžiky vtiskla tvář do kamení. Teprve teď si uvědomila, že cítila podrážku boty.

„Už nikdy se na mě nepokoušej zaútočit,“ varoval ji princ angličtinou se silným italským přízvukem. „Jak vidíš, mým strážím se to nelíbí.“

Kdybych tak měla strážce i já, pomyslela si s krátkým záchvěvem hysterie. Kdybych se tak nemusela bránit útoku sama...

Pokusila se posadit a podívat se na něj, její paže ale byly měkké jako rozvařené makaróny a ani trochu ji neposlouchaly. Bolelo ji celé tělo a neměla už ani sílu plakat.

„Jak ses sem dostala?“ zeptal se princ.

Připadlo jí, že nemá smysl pokoušet se o odpověď. Zkusila zjistit, jak by mohla uniknout, všude kolem ale viděla jen těžké boty a kamení. Teprve po několika vteřinách si všimla i čehosi, co vypadalo jako italské střevíce šité na míru. Nebyly to tenisky určené pro pohyb na palubě, které měl obuté předtím. Byly z jemné kůže a ozdobené drobnými doplňky.

„Proč tu jsi?“ optal se znovu rázně.

„Měla jsem namířeno na Sicílii. To není tady?“ opáčila skřípavě.

Jeden ze strážců se ušklíbl. Ten druhý, který ji předtím přišlápl do šterku, ji teď špičkou boty šfouchl do boku.

„Nesnaž se chytračit. Jsi zatčená. Odpověz na princovy otázky.“

Princ, kterého právě v duchu proklela do šestého kolene, cosi výhružně pronesl tichou italštinou. Všichni jeho strážci rázem ustoupili o pár kroků vzad.

„Jestli tu chceš ležet a čekat, až se ti všechny rány zanítí, můžeš,“ prohodil k ní anglicky. „Nebo se můžeš dostavit na hrad, nechat se ošetřit a podrobně mi vysvětlit svoji přítomnost. Dovedeš vstát?“

Pokusil se ji vzít za ruku. Pud sebezáchovy v ní probudil dost síly, aby ji dovedla odrazit. Pokusila se nabrat další hrst šterku, kterou by po něm mohla hodit.

„Ne.“ Poklekl přímo před její oči a pevnou dlaní jí přitiskl zápěstí k zemi. „O tom jsme už mluvili.“

Matně si uvědomila zvuk, který zatím slyšávala jen ve filmech, zvuk pistolí připravovaných ke střelbě. Odmítla se na něj podívat, jen s čirou nenávistí vyhrkla: „Nedělej to. Nedotýkej se mě.“

„Tak povol dlaň a pusť z ní to kamení,“ vyzval jí.

„Jdi k čertu.“

„Takže tu zůstaneme?“

Nenáviděla ho. Opravdu ho nenáviděla. Když ale jeho sevření nepolevovalo, neochotně dovolila prstům, aby se roztáhly. Přišla tak o jedinou zbraň.

Jeho prsty konečně uvolnilo. „Dovedeš se postavit na nohy?“ optal se znovu.

Odmítala připustit, že ne. „Už s tebou nikdy nikam nepůjdu,“ vyhrkla. „To se raději utopím.“

„Bylas na *Královnině favoritovi*?“ optal se naléhavě princ.

„Sám přece víš, že ano.“ Sůl na ranách páčila a žaludek už sotva snesl všechnu mořskou vodu, kterou spolykala.

„Tys sem doplávala z jachty? To není možné.“

„No, záchranný kruh ani nic jiného s sebou nemám, ne? Co je to za člověka, který nechá někoho na otevřeném moři bez pomoci? Uprostřed noci?“ Síla výlevu jí sevřela útroby. Teprve teď na ni začalo dopadat vše, co prožila. Ucítla, jak se blíží první nával nevolnosti.

„*Porta la luce*,“ luskl prsty.

Jeden z jeho strážců k ní přistoupil a oslepil ji světlem silné baterky. Ucukla a pokusila se před ním uhnout, ale princ ji znovu uchopil za paži a přinutil ji zůstat na zádech. Bolelo to.

„Podívej se,“ vyzval ji a ukázal na bílou čáru na své tváři. „Měl jsem tuhle jizvu, když jsi mě viděla naposledy?“

„Ne.“ *Ale ne...* zaúpěla v duchu. Na světě byla ještě horší bytost než princ François – jeho dvojče.

„Jsem Felipe, korunní princ. Půjdeš se mnou na hrad a povíš mi o všem, co se dnes večer přihodilo.“ Vstal a nabídl jí ruku. „Můžeš jít pěšky? Nemám tě nést?“

Nedokázala mu odpovědět. Musela vynaložit všechny síly, aby potupně nevrhla na jeho krásné boty.

DRUHÁ KAPITOLA

Felipe pokynul svým mužům, aby se otočili zády, a opatrně jí smetl mokré vlasy za ramena. Podepřel ji a když celým tělem spočinula na břehu, přitáhl ji tak, aby se mohla usadit do prostoru mezi jeho pokrčenýma nohama.

„Opři se o mě,“ naléhal, zatímco si svlékal košili. Trásla se. Usoudil, že je v šoku. Dlouhý plavecký maraton ve studeném moři by se po ní i navzdory svému atletickému a dokonale vytrénovanému tělu zdráhal zopakovat. Chápal, že si na ní takový výkon vybral i psychickou daň.

Když jí navlékal ruce do rukávů své košile, byla ochablá jako látková panenka. Na rameni ucítila její látku a ucukla. Domyslel si, že je pod ní odřená. Podobná zranění byla ostatně vidět i na jejích holeních. Na lokti košile dokonce začala po chvíli prosvítat tmavá skvrna krve.

Opatrně jí zapnul dva knoflíky mezi ňadry. Soustředil se na ten úkol tak cele především proto, aby nemusel připustit, co musela prožít jen proto, aby se unikla před Françoisem. Slíbil si, že na tyto myšlenky a soudy dojde později, až od ní získá kompletní výčet dalších hanebností svého bratra.

Vzal ji do náruče a opatrně vstal. Byla vysoká,

štíhlá... a dokonale vyčerpaná. Tušil, že je sotva při vědomí.

Velitel jeho stráží se mu ostražitě zahleděl přes rameno. Chápal, že jediný další chybný výrok by jej mohl stát místo, a kdyby žili před několika staletími, možná i život.

„Nosítka už jsou na cestě, pane,“ řekl nakonec a s roztaženými rukama nejistě vykročil ke svému veliteli.

Felipe potřásl hlavou a pokus o pomoc odmítl. Odnesl ji k patě schodů, kde už čekali další dva muži s nosítky. Opatrně ji na ně položil, přetáhl přes ni zlatavou fólii proti prochlazení a upevnil ji popruhy.

„Jak se jmenuješ?“ optal se jí při práci. „Měli bychom někomu zavolat?“

„Chci domů,“ hlesla tesklivě.

„O tom nepochybuj.“ Věděl, jaké je být obětí Françoisovy krutosti. Jeho bratrovi činilo potěšení týrat jiné, a byl dost bezohledný na to, aby je při tom neváhal zabít. Konejšivě ji pohladil po tváři kloubem prstu. „Nejdřív ti ošetříme zranění. Pak si promluvíme o tom, co bude dál.“

Odvrátila od něj hlavu a odmítavě zavřela oči.

Věděl, že by ho to nemělo mrzet. Byl to jen další důkaz, že François o něm i dnes šíří jedovaté lži a že jim lidé dál ochotně věří. Obvykle mu to bylo lhostejné, ale právě u ní jej to z nepochopitelného důvodu zamrzelo.

Così è la vita. Takový je život.

Sám se chopil jednoho z madel nosítek a pomohl jej vynést do schodů, za hradby a k ošetřovně.

Z mrákot se probírala v tlumeně osvětleném pokoji. Ležela na nemocničním lůžku s infuzní jehlou vetkanou do hřbetu ruky, pokoj ale spíše než nemocnici